Сивото мече

Прогледна сивото мече. То бѣше съвсемъ малко, но вече можеше да ходи, макаръ, че крачката му още слабо го държеха. Но какво отъ това? То още не искаше да се надбѣгва съ никого. Не знаеше да се плаши отъ никого, още не познаваше враговетѣ на своя родъ. Отвреме навреме се опитваше да подскача и да тича, но тутакси падаше щомъ се изсилѣше. Това никакъ не го отчайваше и то отново се опитваше да тича. Майка му всѣки день го оставяше само въ пещерата и отиваше да търси храна. Всѣки пѫть на излизане му казваше: Не излизай далече отъ пещерата и особено пази се отъ ловцитѣ. Но то не бѣше виждало никога ловци и не разбираше защо трѣбва да се пази отъ тѣхъ.

Единъ день се отдалечи отъ пещерата повече отколкото всѣки другъ пѫть. Не знаеше какво да прави отъ радость и гордость, че може да ходи толкова далече само, безъ чужда помощь. Изправи се на заднитѣ и на преднитѣ си крачка, търкаля се въ тревата, люлѣ се по низкитѣ клончета на храститѣ, кърши ги, пада, става. Излѣзе на една пѫтечка, седна да погледа надолу, кѫдето се извиваше и губѣше пѫтечката. И тъкмо оттамъ се зададе човѣкъ съ пушка и чанта презъ рамо. Това бѣше ловецъ. Но то никакъ не се уплаши отъ него. Дори той му се видѣ интересенъ и то го изчака докато се доближи до него. А и не изглеждаше никакъ страшенъ ловецътъ. Той го взе на ржце, дори го поглади и го понесе надолу по пѫтечката.

Чакъ когато излѣзоха изъ гората и заслизаха по голия склонъ къмъ селото, сети се сивото мече за майка си. Скоро ловецътъ го отнесе у дома си.

Радостно го посрещнаха децата на ловеца. Взеха го да си играятъ съ него, дори започнаха да се каратъ кой повече да играе съ него. А стопанката следъ като издои кравитѣ, го напои съ топло пѣнесто млѣко. Но нито веселитѣ игри на децата, нито сладкото млѣко можаха да го развеселятъ. То мислѣше за майка си. Стана му много тежко за нея, и си поплака съ едри мечешки сълзи?

Отхрани го съ топло, сурово млѣко ловецътъ. Наедрѣ сивото мече. Личеше си, че ще стане едъръ здравъ мечокъ.

Продаде го ловецътъ на единъ циганинъ, който още вечерьта го заведе при циганчетата си. Какво ли не правиха тѣ съ него цѣлата вечерь! А още на другия день циганинътъ го заведе при другъ циганинъ — ковачъ, който съ нажежено желѣзо му провъртѣ горната устна, пренара презъ нея халка и здраво я закова за една верига.

Настанаха тежки дни за сивото мече. Скоро циганинътъ го научи на всѣкакви игри: да дърпи тояга като сѫщински циганинъ, да се облѣга на нея като пастиръ, да снема шапка като възпитанъ господинъ. Но докато научи всички тия игри и хитрини, много бой изяде отъ циганина. Не забелѣза сивото мече какъ израстна и стана едъръ плещестъ мечокъ. Заразвенда го циганинътъ отъ градъ на градъ, отъ село на село. И тамъ го караше да показва предъ хората това що бѣ научилъ отъ него. За това хората му даваха пари.

Единъ день циганинътъ спечели много пари. А вечерьта се напи така, както само циганинъ може да се напие. Едва държеше веригата въ ржцетѣ си.

— Тая нощь ще се бѣга помисли си Сивиятъ мечокъ.

Двамата бавно се догътраха до една слама извънъ селото. Циганинътъ веднага легна и заспа. Тъкмо това и чакаше Сивиятъ мечокъ. Полека и безшумно издърпа веригата изъ ржката на циганина, намота я на едната си ржка за да не дрънка и съ бързи, но спокойни крачки се запѫти презъ лунната нощь къмъ планинскитѣ гори, кѫдето безъ да го кара и безъ да го бие нѣкой така хубаво си играеше въ зеленитѣ гѫсти шумаци.

Т. Харманджиевъ

Зима идe — отъ К. Христовъ.

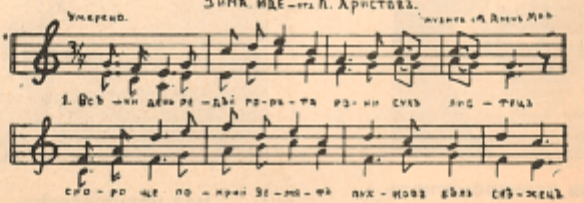

И комини ще запушатъ
надъ кѫщята вредъ.
Ще замлъкнатъ, ще се сгушатъ
ручей подъ ледъ.

И пързалкитѣ тогава
ще намѣримъ пакъ.
Веселъ викъ ще се раздава
вънъ до тъмно чакъ.

Въ топли стай—колко още
смѣхъ, игри, цѣлъ день!
После Коледа пъкъ до-ще
и Василъ студень.